

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szczepaniec (sprawozdawca)

w sprawie oskarżonego K.B.

w przedmiocie stwierdzenia niezgodności z prawdą złożonego oświadczenia lustracyjnego

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 24 stycznia 2024 r.

na skutek skargi nadzwyczajnej Prokuratora Generalnego od orzeczenia Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 9 września 2020 r., II AKa 348/19 utrzymującego w mocy orzeczenie Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 12 czerwca 2019 r., III K 169/18,

na podstawie art. 95 pkt 2 u.SN w zw. z art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. i art. 90 § 2 u.SN:

pozostawia skargę nadzwyczajną bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pismem z 16 listopada 2022 r. Prokurator Generalny na podstawie art. 89 § 1 i § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 roku o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz.U. z 2021 roku poz.1904, ze zm., dalej: u.SN) złożył skargę nadzwyczajną od orzeczenia Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 9 września 2020 roku o sygn. II AKa 348/19 utrzymującego w mocy orzeczenie Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 12 czerwca 2019 roku o sygn. III K 169/18.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wywiedziona przez Prokuratora Generalnego skarga nadzwyczajna nie spełnia kryterium przedmiotowego z art. 90 § 2 u.SN. Zarzuty skargi nadzwyczajnej mające wykazać, że wyrok z 9 września 2020 r. Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu wydany w sprawie II AKa 348/19 został wydany z rażącym naruszeniem prawa przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie są tożsame z zarzutami kasacji oddalanej postanowieniem z 6 września 2022 r., V KK 442/21.

Niedopuszczalność podnoszenia w skardze nadzwyczajnej tych samych zarzutów co w kasacji, nie ogranicza się wyłącznie do tożsamości formy ich wyartykułowania pod względem językowo-redakcyjnym lub do powołania tej samej podstawy prawnej. Rozstrzygająca pozostaje bowiem ich zrekonstruowana właściwa treść związana z istotą błędów, jakie skarżący zarzuca orzeczeniu. Potwierdza to również ugruntowane orzecznictwo Sądu Najwyższego. W wyroku z 23 maja 2000 r., sygn. IV KKN 99/97 Sąd Najwyższy podkreślił, że „znaczenie środka odwoławczego powinno być oceniane według rzeczywistej treści złożonego oświadczenia, co oznacza konieczność brania pod uwagę treści całego środka odwoławczego, a nie tylko jej części wstępnej - dyspozytywnej; treść uzasadnienia pozwala bowiem na odtworzenie rzeczywistej intencji towarzyszącej jej wniesieniu” (zob. także: postanowienie Sądu Najwyższego z 30 sierpnia 1999 r., III KZ 74/99; wyrok Sądu Najwyższego z 15 marca 2001 r., III KKN 596/00; postanowienie Sądu Najwyższego z 15 października 2003 r., III KK 360/02; postanowienie Sądu Najwyższego z 18 maja 2022 r., I NSNk 4/21). W innym miejscu zwrócono uwagę, że dla uznania dopuszczalności środka zaskarżenia nie ma znaczenia „formalne” nazwanie zarzutu, lecz jego rzeczywista zawartość (postanowienie Sądu Najwyższego z 6 czerwca 2013 r., III KK 160/13; por. także: postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 maja 2021 r., I NSNk 6/20; z 12 maja 2021 r., I NSNk 4/20).

Z tego względu dla wykazania, że nie zachodzi przesłanka negatywna z art. 90 § 2 u.SN, nie ma znaczenia to, że formalne ujęcie postawionego w kasacji i skardze nadzwyczajnej zarzutu pozostaje odmienne. W obu przypadkach Prokurator Generalny w istocie rzeczy zarzucił sądowi odwoławczemu błędną wykładnię art. 2 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 2 ust. 3 ustawy lustracyjnej

poprzez uznanie, że osoba będąca w okresie od dnia 1 stycznia 1984 r. do dnia 31 lipca 1990 r. funkcjonariuszem Wydziału Łączności Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w J. nie pełniła służby w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu ustawy lustracyjnej. Tymczasem w ocenie Prokuratora Generalnego, wnoszącego tak kasację, jak i skargę nadzwyczajną, powołując się na uchwałę Sądu Najwyższego z 14 października 2015 r. III UZP 8/15 wskazywał, że służba pełniona przez lustrowanego w Wydziale Łączności Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w J. była służbą pełnioną w organie bezpieczeństwa państwa zgodnie z definicją zawartą w ustawie lustracyjnej.

Ze wskazanych powyżej względów merytoryczne rozpoznanie skargi nadzwyczajnej nie było prawnie dopuszczalne, wobec czego Sąd Najwyższy na podstawie art. 95 pkt 2 u.SN w zw. z art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. i art. 90 § 2 u.SN orzekł, jak w sentencji.

M.L.

[ał]